

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 127.969 van 9 februari 2004  
in de zaak A. 99.209/XIV-1419.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  Advocaat M. BAUWENS,  
                  kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,  
                  Louizalaan 391, bus 15

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kongolese nationaliteit, op 8 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de gewisselde memories van antwoord, wederantwoord en toelichting;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. BAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX heeft de Kongolese nationaliteit en is op 9 december 1999 in België aangekomen waar zij zich vluchteling heeft verklaard op 10 december 1999.

1.2. Op 17 maart 2000 wordt aan verzoekster de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 maart 2000 betekend tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 december 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 19 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala-taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Bauwens.

Betrokkene verklaarde de Kongolese nationaliteit (Democratische Republiek Kongo) te bezitten en afkomstig te zijn uit Kinshasa. Volgens haar verklaringen zou ze na haar pensioen in 1989 groenten zijn gaan verbouwen op een boerderij nabij Kasangulu. Zijzelf bleef om gezondheidsredenen al snel grotendeels in Kinshasa terwijl haar kleindochter H. samen met haar vriend, J. D., de vader van haar kinderen, de boerderij beheerde en bewoonde. Haar neef D., de zoon van haar zus C., die na haar dood verder door betrokkene werd opgevoed en overigens de Belgische nationaliteit bezat, ontmoette tijdens een zakenreis in april 1998 in Lubumbashi mensen die, zonder dat hij het wist, politiek actief waren. Na een klacht van deze mensen werd D. op 29 november 1998 aangehouden en in de gemeente Gombe in Kinshasa opgesloten. Betrokkene ging hem daar vaak voedsel brengen, waarbij haar telkens om haar identiteit werd gevraagd en haar ook vaak de vraag werd gesteld of haar familie politiek actief was, wat ze telkens ontkende. Door bemiddeling van haar broer E. bij de Belgische ambassade kwam D. op 2 april 1999 vrij. Op 6 november 1999 kreeg haar kleindochter H. op haar

boerderij het bezoek van vijf Rwandese en Oegandese soldaten (rebellen). Zij namen de drie huizen van de arbeidsters in, die daarop de boerderij ontvluchtten. Toen één van die soldaten ziek werd, werd deze door zijn kompanen naar het ziekenhuis van Kasangulu gebracht. Zo geraakten de lokale autoriteiten van hun verblijf op de boerderij op de hoogte. H. werd daarna samen met haar vriend opgepakt en in de gemeente Kalamu in Kinshasa opgesloten. Betrokkene kreeg door het nieuws van al deze gebeurtenissen gezondheidsproblemen en werd in het ziekenhuis opgenomen. Daar vernam ze van kennissen dat agenten haar thuis waren komen zoeken.

H. en haar vriend werden na vijf dagen vrijgelaten op voorwaarde dat ze de autoriteiten meedeelden waar betrokkene, de eigenares van de boerderij, was. Na hun vrijlating vluchtten ze naar een voor betrokkene onbekende plaats. Toen ze na twee weken het ziekenhuis verliet, nam ze haar intrek bij haar kleindochter W. en haar man L. in de gemeente Mont-Ngafula in Kinshasa. Louis kende universiteitsprofessor Nzwangani die hem voor betrokkene het paspoort van zijn zus te leen gaf. Op 8 december 1999 reisde ze met de drie kinderen van H., die op het moment van H. arrestatie bij betrokkene waren en na betrokkenes ziekenhuisopname door W. en haar man werden opgenomen, naar België waar ze op 5 december 1999 aankwam en op 10 december 1999 asiel aanvraagde.

Er moet worden vastgesteld dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat er, wat haar betreft, redenen zijn om te vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van 1951. Zij baseert haar vrees voor vervolging enerzijds op de lotgevallen van haar neef D., die de Belgische nationaliteit bezit, en anderzijds op de problemen die haar kleindochter H. kende naar aanleiding van het verblijf van een aantal rebellen op de boerderij, die H. beheerde, maar die eigendom was van betrokkene.

Wat de problemen van haar neef betreft, moet worden opgemerkt dat deze volgens haar diverse verklaringen, gestaafd door de infra besproken documenten, op 2 april 1999 na een gevangenschap van meer dan vier maanden vrijkwam en daarop naar België gerepatriëerd werd. Dit houdt in dat deze persoon geen bedreiging voor het regime meer kan vormen. Het valt niet in te zien waarom betrokkene omwille van hem gezocht zou worden, temeer daar ze hem tijdens zijn gevangenschap regelmatig ging opzoeken om hem voedsel te brengen en volgens haar beweringen in dringend beroep daarbij telkens haar identiteit genoteerd werd. Noch bij deze gelegenheden, noch later heeft ze hierdoor evenwel problemen ondervonden met de autoriteiten; ze verklaarde telkens ongemoeid te zijn gelaten. Het is bovendien vrij bedenkelijk dat het regime een oude moeder die haar gevangen zoon te eten kwam brengen, na diens repatriëring nog als een bedreiging zou aanzien. Overigens antwoordde ze ontwijkend op de vraag of zijzelf naar aanleiding van de lotgevallen van haar neef problemen heeft gekend (cf. verhoor in dringend beroep dd. 19 juni 2000, p. 6). Nergens maakte betrokkene gewag van moeilijkheden die zij specifiek als gevolg van de activiteiten en de gevangenschap van haar neef zou hebben ondervonden.

Wat de genoemde problemen van haar kleindochter H. betreft, moet eveneens worden vastgesteld dat betrokkene nergens geloofwaardig maakt dat zij hierdoor zelf problemen zou hebben ondervonden laat staan nu nog zou kunnen ondervinden. Vooreerst moet worden opgemerkt dat betrokkene uitdrukkelijk stelde dat niet zij de boerderij beheerde en bewoonde, maar alleen haar kleindochter en dier vriend; zij hield zich, aldus het verzoekschrift dd. 12 april 2000 van haar raadsman, Mr. Bauwens, bijna uitsluitend bezig met de opvang en de opvoeding van haar klein- en achterkleinkinderen in Kinshasa. Van het verblijf van de rebellen aldaar was zij luidens haar verklaringen (cf. verhoor in dringend beroep, p. 6) en luidens het verzoekschrift van Mr. Bauwens (p. 2 boven), niet eens op de hoogte. Haar kleindochter werd overigens al na vijf dagen vrijgelaten, wat erop wijst dat ook zij niet echt door het regime werd geviséerd. Dit geldt, omwille van bovenvermelde redenen, a fortiori voor betrokkene.

Weliswaar zou deze vrijlating geschied zijn op voorwaarde dat H. de autoriteiten het adres van betrokkene doorgaf, maar betrokkene verklaarde ten eerste nergens hoe zij van deze voorwaarde - en van heel het gebeuren op haar boerderij vanaf de komst van de rebellen, waarbij betrokkene immers niet aanwezig was - op de hoogte zou zijn geweest (haar kleindochter en dier vriend zouden immers na hun korte gevangenschap gevlucht zijn met een voor betrokkene tot op heden onbekende bestemming, en van iemand anders kan betrokkene de gebeurtenissen op de boerderij nooit zo gedetailleerd hebben vernomen, aangezien zij niemand meer heeft gezien die daar aanwezig was) en

ten tweede maakte betrokkene niet geloofwaardig dat zij daarna effectief gezocht werd. Zij stelt immers (cf. verhoor in dringend beroep, p. 9 en verzoekschrift van Mr. Bauwens, p. 2 onderaan) dat zij op het moment dat men haar kwam zoeken toevallig in het ziekenhuis was, wat gezien haar tegenstrijdige verklaringen hieromtrent (cf. infra) niet geloofwaardig is.

Inderdaad ondermijnen een aantal tegenstrijdige verklaringen in ernstige mate de geloofwaardigheid van haar relaas.

Vooreerst wordt de komst van de rebellen bij haar kleindochter H. op haar boerderij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 17 december 1999) en in het verzoekschrift van Mr. Bauwens (waarin uitdrukkelijk het verband wordt gelegd met de jacht op de Tutsi's, die in augustus 1998 geopend werd) in of kort na augustus 1998 gesitueerd, terwijl betrokkene tijdens het verhoor in dringend beroep (p. 6) stelde dat deze rebellen op 6 november 1999 op de boerderij kwamen. De arrestatie van H. vond volgens betrokkenes verklaringen in het kader van hetzelfde interview enkele weken later plaats, eind 1999 (p. 7-8), zonder een precieze datum te noemen. Even later (p. 11) situeerde zij H. arrestatie evenwel op 6 november 1999, wat moeilijk verenigbaar lijkt met de situering van de aankomst van de rebellen op dezelfde datum, overeenkomstig de chronologie van het verzoekschrift van Mr. Bauwens (p. 2 midden) maar in tegenspraak met haar verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij deze arrestatie in of kort na augustus 1998 situeert. Bij die arrestatie werden volgens het verzoekschrift van Mr. Bauwens ook de drie arbeidsters die op de boerderij werkten, opgepakt (p. 2). Tijdens het verhoor in dringend beroep (p. 8) verklaarde betrokkene dat deze drie bij de komst van de rebellen waren gaan lopen. Betrokkenes ziekenhuisbezoek, waardoor ze bij toeval aan haar arrestatie zou zijn ontsnapt, had volgens haar verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken alsook volgens het verhoor in dringend beroep (p. 8) haar eigen gezondheidsproblemen als reden - door het nieuws van op de boerderij zou zij een bloeddrukprobleem hebben gehad - en bestond volgens deze verklaringen in een verblijf van twee weken in het Lovanium-ziekenhuis. Volgens het verzoekschrift van Mr. Bauwens (p. 2 onderaan) was zij enkel naar 'een medisch centrum' gegaan om haar achterkleinkinderen (de kinderen van H. te laten verzorgen. De arrestatie van haar neef D. geschiedde volgens haar verklaringen in dringend beroep (p. 4) en volgens het verzoekschrift van Mr. Bauwens, hierin gesteund door de infra besproken documenten, op 29 november 1998. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde ze dat dit op 2 augustus 1998 gebeurde. Ten slotte stelde betrokkene ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij met de vriend van de gecontacteerde professor naar België reisde, terwijl zij in dringend beroep (p. 12) beweerde alleen met haar achterkleinkinderen te hebben gereisd.

De door betrokkene voorgelegde documenten vermogen niet aan bovenstaande vaststellingen iets te veranderen. De documenten die de beschuldiging, de gevangenschap en het bevel tot repatriëring van haar neef D. attesteren (het attest dd. 2 april 1999 van de Belgische Ambassade in Kinshasa, het attest dd. 20 april 1999 van de Belgische Directie Generaal Consulaire Zaken en het 'procès-verbal de la notification d'indésirabilité' dd. 2 april 1999), betreffen deze neef en niet betrokkene, en maken om de boven aangehaalde redenen geenszins een risico op vervolging in hoofde van betrokkene zelf geloofwaardig. Het medische attest dd. 7 mei 1999 op naam van deze neef, opgemaakt door het Antwerpse Instituut voor Tropische Geneeskunde, vermeldt naast het simpele feit van deze gevangenschap niets bijzonders en slaat evenmin op betrokkene. De Belgische identiteitskaart van de genoemde neef zegt enerzijds niets over de beschreven feiten en slaat anderzijds evenmin op betrokkene. De geboorteakte van betrokkene (met afgifte te Kinshasa op 30 december 1982) zegt evenmin iets over de aangehaalde feiten. Hetzelfde geldt voor de kaart met haar foto dd. 11 september 1946.

Bij gebrek aan reisdocumenten kan de reisweg van betrokkene niet worden nagegaan. Ten slotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van Mr. Bauwens geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat

de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

## 2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken zich in zijn nota niet bevoegd acht in te gaan op de middelen van de verzoekende partij, voorzover deze uitsluitend betrekking hebben op de bevestigende beslissing; dat hij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

## 3. Over de gegrondheid van het beroep.

### 3.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert :

“Pris de la violation des article 52, § 2, 2/ et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 1er à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'erreur manifeste d'appréciation, combinés avec l'article 1er, § A, al. 2, de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés. En ce qu'il découle de l'article 52, § 2, 2/ précité que le séjour d'un candidat réfugié peut être refusé si la demande qu'il a formée est 'frauduleuse' ou 'manifestement non fondée, parce que l'étranger ne fournit pas d'élément qu'il existe, en ce qui le concerne, de sérieuses indications d'une crainte fondée de persécution' au sens de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés.

Alors qu'est manifeste, au sens de l'article 52 de la loi du 15 décembre 1980, ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires (C.E., 67.716 du 21 août 1997 - C.E., 71.061 du 23 janvier 1998 - C.E., 71.879 du 17 février 1998 - C.E., 72.328 du 10 mars 1998 - C.E., 72,478 du 16 mars 1998).

Alors qu'en l'espèce, la partie adverse produit une décision d'une longueur sans pareille à ce stade de la procédure; qu'à la lire, l'on s'aperçoit que son auteur s'est en réalité adonné à un examen au fond de la demande, alors qu'en phase de recevabilité, il lui revenait, selon les travaux préparatoires de la loi, uniquement de vérifier si le demandeur était en mesure 'd'étayer [sa] demande par un récit cohérent, ou à tout le moins plausible (C.E., 73.274 du 24 avril 1998).

Que sans qu'il soit besoin de revenir sur l'ensemble des motifs de la décision et la multitude des griefs invoqués, laquelle ne fait que trahir davantage la nature de l'examen - au fond - opéré par la partie adverse, il faut néanmoins relever certaines erreurs et illégalités grossières qui parsèment l'acte attaqué.

Que la partie adverse estime que la requérante n'expose, en ce qui la concerne, pas de crainte de persécution au sens de la Convention de Genève; qu'outre le fait que pareil grief relève du fond de l'affaire, force est aussi de souligner qu'il manque en fait dans la mesure où la requérante a clairement exposé qu'elle était recherchée par ses autorités nationales, étant suspectée d'être en collusion avec des forces rebelles.

Que sans remettre nullement en cause l'arrestation et la détention du neveu de la requérante, événement qui est d'ailleurs prouvé par une attestation en ce sens de l'ambassade de Belgique à Kinshasa, la partie adverse estime qu'il est douteux que

l'actuel régime congolais puisse s'en prendre à elle pour cette raison; qu'outre le fait que cet événement particulier vient se surajouter aux raisons qui soutiennent la crainte de la requérante, encore faut-il souligner que le doute ainsi émis par la partie adverse n'est pas de nature à fonder une décision de "manifestement non fondé", mais est au contraire incompatible avec celle-ci (C.E., 75.608 du 18 août 1998).

Que le fait que la requérante n'était, pour la plupart du temps, pas dans sa ferme et n'ait été informée que tardivement des événements qui s'y étaient produits n'est pas de nature à remettre en cause le fait que les autorités du Congo soit à sa recherche en tant que propriétaire et gestionnaire des lieux; que la construction intellectuelle élaborée à cet égard par la partie adverse est sur ce point frappée d'une erreur manifeste d'appréciation, tout comme elle relève par ailleurs du fond de la demande.

Que la partie adverse disqualifie ensuite la crainte de la requérante lorsqu'elle estime non crédible le fait que l'intéressée se soit trouvée en dehors de son domicile au moment de l'intervention des autorités; qu'il convient à ce sujet de rappeler, même si encore une fois il s'agit d'un élément de fond, que la notion de persécution ne suppose pas une arrestation avérée, mais seulement un risque de persécution ou, en l'espèce, un risque d'arrestation.

Que le fait que des rebelles soient arrivés dans la ferme de la requérante au mois de novembre 1999, alors que, souligne la partie adverse, la chasse aux rebelles a débuté en août 1998, n'affecte nullement la crédibilité des propos de la requérante, étant entendu qu'il est historiquement établi que des rebelles se sont longuement demeurés cachés au sein de la population avant de tenter de sortir du pays ou des zones contrôlées par les forces gouvernementales.

Que la partie adverse souligne aussi une erreur de date quant à l'arrestation de sa petite fille; qu'il convient à cet égard d'observer que la requérante est âgée de 70 ans, de sorte que sa mémoire ne peut être réputée infaillible, ce dont la partie adverse n'a nullement tenu compte, pas plus qu'elle n'a pris en compte la circonstance que la requérante relate sur ce point des faits qui se déroulent en dehors de sa présence.

Que la partie adverse relève également d'autres contradictions déduites de la comparaison des propos de la requérante avec le mémoire déposé par son conseil; que celui-ci a fait de son mieux pour communiquer avec sa cliente et pour faire la synthèse de ses déclarations; que ce contact n'a pas été facilité par le grand âge de la requérante; que les divergences constatées sont par ailleurs d'une importance tout à fait mineure et ne sauraient conduire à la conclusion que tout le récit de la requérante serait dénué de crédibilité.

Que c'est en conséquence à tort que la partie adverse estime que la demande serait manifestement non fondée, voire même frauduleuse, aucun élément n'autorisant quant à ce point particulier de soutenir que la requérante aurait tenté de tromper les autorités compétentes.

Que la décision doit en conséquence être annulée.”;

3.2.1. Overwegende dat in een enig middel verzoekster zich beroept op de schending van artikel 52, § 2, 2/ en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1, (A), 2 van de Conventie van Genève en van het tegensprekelijkheidsbeginsel en op een manifeste vergissing in appreciatie;

3.2.2.1. Overwegende dat, met betrekking tot de schending van artikel 1, (A), 2, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, dit artikel geen directe werking heeft;

3.2.2.2. Overwegende dat verzoekster de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte verwijt in de ontvankelijkheidsfase een

onderzoek naar de gegrondheid te hebben gedaan; dat de bestreden beslissing echter wel degelijk betrekking heeft op de beoordeling van de ontvankelijkheidsvraag van het asielverzoek; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat, om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal elementen aanhaalt waardoor de geloofwaardigheid van verzoeksters verhaal ondermijnd wordt; dat artikel 52 van voormelde wet de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toestaat een asielaanvraag eveneens onontvankelijk te verklaren wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem of haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat van die bepaling kan bijvoorbeeld gebruik worden gemaakt wanneer het relaas van betrokkene niet coherent, geloofwaardig of aannemelijk is; dat in casu verzoeksters asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond werd bevonden omdat er geen enkele aanwijzing was dat verzoekster omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren en omdat een aantal tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheden niet heeft overschreden; dat verzoekster alleszins het tegendeel niet aantoonst; dat de lengte van de motivering in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift beweerd wordt, geen aanduiding kan zijn van het feit dat er een onderzoek ten gronde werd gevoerd;

3.2.2.3. Overwegende dat verzoekster betwist dat haar asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat verzoekster voor bepaalde vaststellingen en tegenstrijdigheden een verklaring geeft, die evenwel weinig overtuigend is; dat, wat de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat er voor haar redenen zijn om te vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van 1951 en wat de vaststellingen in verband met de arrestatie en de gevangenschap van haar neef en van de problemen van haar kleindochter betreft, verzoekster stelt dat het niet is omdat zij voor het grootste deel van de tijd op de boerderij verbleef en te laat geïnformeerd was over de gebeurtenissen, het feit dat ze gezocht wordt door de Kongolese autoriteiten in haar hoedanigheid van eigenares, kan worden betwijfeld; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook een manifeste appreciatiefout zou begaan hebben; dat er echter dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

redelijkerwijze kon oordelen dat niet valt in te zien waarom verzoekster omwille van de problemen van haar neef een vrees voor vervolging zou moeten koesteren; dat uit verzoeksters verklaringen en ook uit door verzoekster neergelegde documenten blijkt dat haar neef inmiddels is vrijgekomen en gerepatriëerd is naar België zodat hij geen bedreiging meer kan vormen voor het regime; dat verder verzoekster verklaarde hem tijdens zijn gevangenschap regelmatig opgezocht te hebben om hem te eten te geven, waarbij telkens haar identiteit genoteerd werd; dat ze verder verklaarde dat zij noch bij deze gelegenheid, noch later hierdoor problemen heeft ondervonden; dat uit het administratief dossier trouwens blijkt dat verzoekster ontwijkend antwoordde op de vraag of zijzelf naar aanleiding van de lotgevallen van haar neef problemen heeft gekend; dat zij geen gewag maakt van moeilijkheden die zij specifiek als gevolg van de activiteiten en de gevangenschap van haar neef zou hebben ondervonden; dat ook wat de problemen van haar kleindochter betreft, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze kon stellen dat verzoekster het nergens geloofwaardig maakt dat zij hierdoor problemen zou ondervinden, laat staan nu nog zou ondervinden; dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet op de boerderij woonde en die niet beheerde, maar alleen haar kleindochter en haar vriend; dat volgens het verzoekschrift van 12 april 2000 van haar raadsman verzoekster bijna uitsluitend bezig was met de opvang en opvoeding van haar klein- en achterkleinkinderen in Kinshasa; dat volgens haar verklaringen zij niet op de hoogte was van het verblijf van de rebellen; dat haar kleindochter overigens al na vijf dagen werd vrijgelaten; dat deze vrijlating weliswaar zou geschied zijn op voorwaarde dat haar kleindochter de autoriteiten het adres van verzoekster doorgaf, maar verzoekster verklaarde nergens hoe zij van dit alles op de hoogte zou zijn geweest; dat haar kleindochter en haar vriend immers na hun korte gevangenschap zouden gevlucht zijn met een voor verzoekster onbekende bestemming; dat bovendien verzoekster het niet geloofwaardig maakt dat ze daarna effectief gezocht werd; dat zij immers stelt dat zij op het moment dat men haar kwam zoeken toevallig in het ziekenhuis was; dat, aangezien verzoekster daaromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze kon oordelen dat haar verklaringen daaromtrent niet geloofwaardig zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een “manifeste appreciatiefout” zou hebben begaan, bijgevolg niet kan worden aangenomen; dat, met betrekking tot de tegenstrijdigheid over de komst van de rebellen, verzoekster stelt dat dit de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kan ondermijnen omdat het een vaststaand gegeven is dat rebellen zich reeds lang tussen de bevolking verborgen hielden vooraleer ze vertrokken naar de gebieden gecontroleerd door het leger; dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de komst van de rebellen naar de boerderij; dat verzoekster tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en in het verzoekschrift tot het instellen van dringend beroep verklaarde dat dit in of kort na augustus 1998 gebeurde, terwijl zij dit op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 november 1998 situeerde; dat, wat de overige vastgestelde tegenstrijdigheden betreft, verzoekster tracht ze

te minimaliseren en te verklaren door te verwijzen naar het feit dat haar geheugen niet al te best is, gelet op haar hoge leeftijd en het feit dat ze niet zelf aanwezig was bij deze gebeurtenissen; dat echter dient te worden opgemerkt dat het allemaal ernstige tegenstrijdigheden betreffen aangaande feiten die de kern van haar asielrelaas raken (de komst van de rebellen naar de boerderij, de arrestatie van haar kleindochter, de reden van het ziekenbezoek waardoor zijzelf aan de arrestatie zou zijn ontsnapt, de arrestatie van haar neef en de reis naar België); dat, gelet op de belangrijkheid van deze gebeurtenissen in verzoeksters asielrelaas, en het fundamenteel tegenstrijdig karakter van haar verklaringen, haar hoge leeftijd en het feit dat ze er niet bij aanwezig was, geenszins een afdoende verklaring kunnen bieden; dat ten slotte dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen, en niet als los van elkaar staande elementen; dat het slechts op basis van het geheel van alle elementen samen is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bestreden beslissing is gekomen; dat moet vastgesteld worden dat verzoekster er niet in slaagt een plausibele uitleg te geven voor de in bestreden beslissingen gemaakte vaststellingen; dat bijgevolg verzoekster niet aantoont waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in alle redelijkheid tot de onontvankelijkheid van verzoeksters asielaanvraag kon besluiten; dat een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen niet kan worden aangenomen; dat het enig middel niet gegrond is,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op  
negen februari tweeduizend en vier, door :

de H. A. BEIRLAEN,  
Mevr. K. LIEVENS,

kamervoorzitter,  
toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. LIEVENS.**

**A. BEIRLAEN.**